

পেৰী এণ্ড কো. লিমিটেড

বনাম

বাণিজ্যিক কৰ্মচাৰীৰ সংঘ, মাদ্ৰাছ

[চেয়দ ফজল আলী, মুখাৰ্জীয়া আৰু দাস জে.জে.]

উৎপ্ৰেৰণ - অধিকাৰ ক্ষেত্ৰৰ আৱশ্যক বা প্ৰয়োগত ভুল নহ'লে লেখ জাৰি কৰিব পৰা নাযাব - মাদ্ৰাছৰ দোকান আৰু
প্ৰতিষ্ঠান আইন, ১৯৪৭, ধাৰা ৫১ - শ্ৰম আয়ুক্তৰ সিদ্ধান্ত - ৰ চূড়ান্ততা।

মাদ্ৰাজ দোকান আৰু প্ৰতিষ্ঠান আইন, ১৯৪৭-ৰ অধীনত এজন শ্ৰম আয়ুক্তৰ অধিকাৰক্ষেত্ৰত গৃহীত কৰা সিদ্ধান্ত কেৱল
ভুল হোৱাৰ ভিত্তিত বাতিল কৰিবলৈ উচ্চ ন্যায়ালয়ে উৎপ্ৰেৰণ লেখ জাৰি কৰিব নোৱাৰে।

১৯৪৭ চনৰ মাদ্ৰাছৰ দোকান আৰু প্ৰতিষ্ঠান আইনৰ ৫১ নং ধাৰাৰ অধীনত শ্ৰম আয়ুক্তই হৈছে একমাত্ৰ উপযুক্ত আৰু
যোগ্য কৰ্তৃপক্ষ যিয়ে সেই ধাৰাত তেওঁক প্ৰেৰণ কৰা প্ৰশ্নসমূহ নিৰ্ধাৰণ কৰে আৰু শ্ৰম আয়ুক্তৰ সিদ্ধান্ত চূড়ান্ত আৰু আইনৰ
আদালতত প্ৰত্যাহ্বান জনোৱাৰ বাবে নহয়।

দেৱানী আপীল অধিকাৰ ক্ষেত্ৰ: ১৯৫১ চনৰ ১৫৪ নং দেৱানী আপীল। ১৯৪৯ চনৰ ২৯ জানুৱাৰী
তাৰিখে মাদ্ৰাছৰ শ্ৰম আয়ুক্তৰ আদেশৰ পৰা উদয় হোৱা ১৯৪৯ চনৰ ১০১৭ নং দেৱানী বিবিধ আবেদনত
মাদ্ৰাছৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ (ৰাজামান্নাৰ চি.জে. আৰু বালকৃষ্ণ আইয়াৰ জে.) ১৯৪৯ চনৰ ১ এপ্ৰিলৰ ৰায় আৰু
আদেশৰ পৰা আপীল।

আপীলকাৰীৰ বাবে এছ. চি. আইজাকছ (তেওঁৰ সৈতে এছ. এন. মুখাৰ্জী)।

প্ৰতিবাদীক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা হোৱা নাছিল।

১৯৫২ চনৰ ১০ এপ্ৰিল। আদালতৰ ৰায়দান প্ৰদান কৰা হয় নিম্নোক্ত ন্যায়াধীশৰ দ্বাৰা:

মুখাৰ্জীয়া জে. - এই আবেদনখন ১৯৪৯ চনৰ ১ এপ্ৰিল তাৰিখে মাদ্ৰাছ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ খণ্ড ন্যায়ালয়ৰ
উৎপ্ৰেৰণ প্ৰক্ৰিয়াত গৃহীত ৰায়দানৰ বিৰুদ্ধে নিৰ্দেশিত, যাৰ দ্বাৰা বিদ্বান ন্যায়াধীশসকলে, মাদ্ৰাছৰ দোকান
আৰু প্ৰতিষ্ঠান আইনৰ ৫১ নং ধাৰাৰ অধীনৰ যিকোনো তদন্তত মাদ্ৰাছৰ শ্ৰম আয়ুক্তই জাৰি কৰা এটা
আদেশৰ এটা অংশ বাতিল কৰাৰ বাবে উৎপ্ৰেৰণ লেখ জাৰি কৰাৰ আদেশ দিছিল।

আমাৰ বৰ্তমানৰ উদ্দেশ্যৰ বাবে প্ৰাসংগিক তথ্যসমূহ এটা সংকীৰ্ণ পৰিসৰৰ ভিতৰত নিহিত হৈ আছে
আৰু এই আবেদনত বিবেচনাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় কথাটো উপলব্ধি কৰিবলৈ প্ৰথমে ওপৰত উল্লেখ কৰা মাদ্ৰাছ
আইনখনৰ কেইটামান প্ৰাসংগিক বিধান উল্লেখ কৰাটো সুবিধাজনক হ'ব। ১৯৪৭ চনত এই আইনখন গৃহীত
হৈছিল আৰু প্ৰস্তাৱনাত উল্লেখ কৰা অনুসৰি ইয়াৰ উদ্দেশ্য হৈছে দোকান আৰু অন্যান্য প্ৰতিষ্ঠানত কামৰ
পৰিস্থিতি নিয়ন্ত্ৰণৰ ব্যৱস্থা কৰা। আইনখনৰ ধাৰা ১৪(১)-য়ে কামৰ সময়ৰ ওপৰত পৰিনিয়ত সীমাবদ্ধতা
নিৰ্ধাৰণ কৰে আৰু ই উল্লেখ কৰে যে:

"আইনখনৰ অন্যান্য বিধান সাপেক্ষে কোনো প্ৰতিষ্ঠানত নিয়োজিত কোনো ব্যক্তিয়ে কোনো দিনত ৮
ঘণ্টাতকৈ অধিক আৰু কোনো সপ্তাহত ৪৮ ঘণ্টাতকৈ অধিক কাম কৰিব নালাগে বা কৰাৰ অনুমতি দিব
নালাগে।"

উপ-ধাৰাটোৰ সৈতে সংলগ্ন এটা চৰ্তই তাত উল্লেখ কৰা নিয়মৰ ব্যতিক্ৰম হিচাপে অতিৰিক্ত সময়ৰ মজুৰি প্ৰদানৰ সাপেক্ষে যিকোনো প্ৰতিষ্ঠানত কোনো ব্যক্তিক এই বিধিগত সীমাতকৈ অধিক সময়ৰ বাবে এই অনুসৰি নিয়োগ কৰাৰ অনুমতি দিয়ে যাতে অতিৰিক্ত সময়কে ধৰি কামৰ সময়সীমা যিকোনো দিনতে ১০ ঘণ্টাৰ অধিক নহয়, আৰু যিকোনো সপ্তাহত মুঠতে ৫৪ ঘণ্টাতকৈ অধিক নহয়।

৩১ নং ধাৰাত উল্লেখ আছে:

"য'ত যিকোনো প্ৰতিষ্ঠানত নিয়োজিত যিকোনো ব্যক্তিয়ে অতিৰিক্ত সময় কাম কৰিবলগীয়া হয়, তেনে অতিৰিক্ত সময়ৰ কামৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ সাধাৰণ মজুৰিৰ হাৰৰ দুগুণ হাৰৰ মজুৰি পোৱাৰ অধিকাৰী হ'ব।"

৫০ নং ধাৰাত যিকোনো প্ৰতিষ্ঠানত কৰ্মচাৰীৰ বৰ্তমানৰ অধিকাৰ আৰু বিশেষাধিকাৰ সংৰক্ষণ কৰা হৈছে যদিহে এই অধিকাৰ আৰু বিশেষাধিকাৰসমূহ তেওঁৰ বাবে আইনখনে সৃষ্টি কৰা অধিকাৰ আৰু বিশেষাধিকাৰতকৈ অধিক অনুকূল হয়।

ধাৰাটো তলত দিয়া ধৰণৰ:

"যি তাৰিখে এই আইনখন এনে প্ৰতিষ্ঠানৰ সন্দৰ্ভত কাৰ্যকৰী হ'ব, এই আইনত সন্নিবিষ্ট কোনো কথাই কোনো প্ৰতিষ্ঠানত নিয়োজিত কোনো ব্যক্তিৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য অন্য কোনো আইন, চুক্তি, ৰীতি-নীতি বা ব্যৱহাৰৰ অধীনত প্ৰাপ্য কোনো অধিকাৰ বা বিশেষাধিকাৰক প্ৰভাৱিত নকৰে যদিহে এনে অধিকাৰ আৰু বিশেষাধিকাৰ এই আইনৰ অধীনত তেওঁ লাভ কৰা অধিকাৰ আৰু বিশেষাধিকাৰতকৈ তেওঁৰ বাবে অধিক অনুকূল হয়।"

আন একমাত্ৰ প্ৰাসংগিক ধাৰাটো হ'ল ৫১ নং ধাৰা য'ত কোৱা হৈছে যে:-

"যদি কোনো প্ৰশ্ন উত্থাপন হয় যে এই আইনৰ সকলো বা কোনো বিধান কোনো প্ৰতিষ্ঠান বা তাত নিয়োজিত ব্যক্তিৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য নেকি বা ৫০ নং ধাৰা কোনো গোচৰৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য হয় নে নহয়, তেন্তে সেয়া শ্ৰম আয়ুক্তই সিদ্ধান্ত ল'ব আৰু তাৰ ওপৰত তেওঁৰ সিদ্ধান্ত চূড়ান্ত হ'ব আৰু ই আদালতত সোধ-পোছৰ বাবে প্ৰযোজ্য নহ'ব।"

আপীলকাৰীজন মাদ্ৰাছত ব্যৱসায় চলাই থকা এটা পৰিসীমিত কোম্পানী, আনহাতে প্ৰতিবাদী হৈছে কেৰাণী কৰ্মচাৰীৰ এটা সংস্থা, য'ত আপীলকাৰীৰ অধীনত কাম কৰাসকলো সন্নিবিষ্ট হৈ আছে। ১৯৪৮ চনৰ ১০ নৱেম্বৰত প্ৰতিবাদীয়ে দোকান আৰু প্ৰতিষ্ঠান আইনৰ ৫১ নং ধাৰাৰ অধীনত মাদ্ৰাছৰ শ্ৰম আয়ুক্তৰ সন্মুখত আবেদনত উল্লেখ কৰা কিছুমান প্ৰশ্নৰ সিদ্ধান্তৰ বাবে আবেদন দাখিল কৰিছিল যিবোৰ আপীলকাৰীৰ কৰ্মচাৰীৰ অধিকাৰ আৰু বিশেষাধিকাৰৰ সৈতে জড়িত আছিল। উপায়ুক্তই জাননী জাৰি কৰি আপীলকাৰীক হাজিৰ হৈ কৰ্মচাৰীসকলৰ হৈ উত্থাপিত বিতৰ্কৰ উত্তৰ দিবলৈ আহ্বান জনায়। ১৯৪৮ চনৰ ২৬ নৱেম্বৰত পক্ষসমূহে উপায়ুক্তৰ সন্মুখত হাজিৰ হয় আৰু তাৰ পিছৰ ১৬ ডিচেম্বৰত পুনৰ তেওঁলোকক অধিবক্তাই প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। পক্ষসমূহৰ শুনানিৰ পিছত আৰু তেওঁলোকে উত্থাপন কৰা প্ৰমাণসমূহৰ বিবেচনাৰ পিছত শ্ৰম আয়ুক্তই ১৯৪৯ চনৰ ২৯ জানুৱাৰীত নিজৰ সিদ্ধান্ত লয়। কৰ্মচাৰীসকলে উত্থাপন কৰা প্ৰশ্নসমূহ উপায়ুক্তই ছটা পৃথক বিষয়ৰ অধীনত শ্ৰেণীভুক্ত কৰে আৰু ইয়াৰে দুটা বিষয়, যিবোৰ আমাৰ বৰ্তমানৰ উদ্দেশ্যৰ বাবে প্ৰাসংগিক, তলত দিয়া ধৰণে শব্দৰে উল্লেখ কৰা হৈছে: -

বিষয় নং ৫. ১৯৪৮ চনৰ ১২ অক্টোবৰৰ পৰা সপ্তাহৰ দিনত ৬ৰ পৰা ৬ $\frac{১}{২}$ লৈ কৰ্মৰ সময় বৃদ্ধি হৈছে নেকি, আৰু বৃদ্ধি অনুমোদনযোগ্য নেকি?

বিষয় নং ৬. সাধাৰণ কামৰ সময়ৰ পিছত কৰ্মচাৰীসকলে কৰা কামৰ বাবে সাধাৰণ হাৰৰ দুগুণ অতিৰিক্ত সময়ৰ মজুৰি দিব নালাগে নেকি?

বিষয় নং ৫-ত আয়ুক্তৰ সিদ্ধান্ত আছিল যে কোম্পানীটোৰ ব্যৱসায়িক সময় আছিল চাৰে ছয় ঘণ্টা ১৯৪৮ চনৰ ১ এপ্ৰিলৰ আগতে, যেতিয়া আইনখন বলবৎ হৈছিল আৰু এতিয়াও সেইটোৱেই চলি আছে। এইটো সঁচা যে ১৯৪৮ চনৰ ১২ অক্টোবৰৰ পৰা কাৰ্যকৰী হ'বলগীয়া এখন পৰিপত্ৰ জাৰি কৰা হৈছিল, য'ত দুপৰীয়াৰ আহাৰ গ্ৰহণৰ ব্যৱধান আধা ঘণ্টা হ্রাস কৰা হৈছিল, কিন্তু একে সময়তে নিৰ্দেশ দিয়া হৈছিল যে সকলো কৰ্ম দিনতে কাৰ্যালয়টো বিয়লি ৫-৩০ বজাৰ পৰিৱৰ্তে সাধাৰণ জনতাৰ সৈতে ৫ বজাত বন্ধ হ'ব ব্যৱসায়িক সময়ৰ ক্ষেত্ৰত।

৬ নং বিষয়ৰ সন্দৰ্ভত শ্ৰম আয়ুক্তই প্ৰথমে লক্ষ্য কৰিছে যে যদিও বহু প্ৰতিষ্ঠানত ব্যৱসায়ৰ কিছুমান নিৰ্দিষ্ট ঘণ্টা নিৰ্ধাৰণ কৰাটো প্ৰথাগত, য'ত বাহিৰৰ জনসাধাৰণৰ সৈতে ব্যৱসায় কৰা হয়, তথাপিও সেইবোৰ নিয়োগৰ প্ৰকৃত সময় নহয় আৰু প্ৰকৃততে কৰ্মচাৰীসকলে এই ব্যৱসায়িক সময়ৰ বাহিৰত কাম কৰে, যাৰ বাবে তেওঁলোকক কোনো অতিৰিক্ত পাৰিশ্ৰমিক প্ৰদান কৰা নহয় যদিহে দিনটোত ৮ ঘণ্টাৰ বিধিগত সীমা অতিক্ৰম কৰা নহয়। আয়ুক্তৰ মতে যদিহে কামৰ সাধাৰণ সময় পূৰ্বতে নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছিল আৰু কঠোৰভাৱে পালন কৰা হৈছিল তেন্তে কৰ্মচাৰীসকলে কেৱল এনে ঘণ্টাৰ বাবে কাম কৰাৰ অধিকাৰ বা বিশেষাধিকাৰ লাভ কৰিব পাৰিলেহেঁতেন আৰু তেওঁলোকে দীঘলীয়া সময়ৰ আৰোপৰ বাবে আৰু ইয়াৰ লগত সংশ্লিষ্ট বেতন বৃদ্ধি নকৰাৰ বাবে আইনখনৰ ৫০ নং ধাৰাত সুৰক্ষা বিচাৰাৰ অধিকাৰী হ'লহেঁতেন। আয়ুক্তগৰাকীয়ে আৰু কয় যে এনে ক্ষেত্ৰত সাধাৰণ সময়ৰ অধিক কিন্তু বিধিগত সময়তকৈ কম কামৰ বাবে মাদ্ৰাজ দোকান আৰু প্ৰতিষ্ঠানৰ নিয়মৰ ১০ নং নিয়ম অনুসৰি গণনা কৰা সাধাৰণ হাৰত ক্ষতিপূৰণমূলক মজুৰি প্ৰদান কৰিলে যথেষ্ট হ'ব। কিন্তু দিনটোত ৮ ঘণ্টা বা সপ্তাহত ৪৮ ঘণ্টাতকৈ অধিক কামৰ বাবে আইনখনৰ ১৪ (১) আৰু ধাৰা ৩১-ৰ চুক্তি অনুসৰি সাধাৰণ হাৰৰ দুগুণ মজুৰি দিব লাগে। এই বিষয়টোৰ সন্দৰ্ভত উপায়ুক্তই যি সিদ্ধান্তত উপনীত হৈছে, সেই সিদ্ধান্ত তেওঁ তলত দিয়া শব্দৰে প্ৰকাশ কৰিছে:

"মই ধৰি লৈছো যে মেছাৰ্ছ পেৰী এণ্ড কোম্পানীৰ কৰ্মচাৰীৰ গোচৰটো পূৰ্বৰ শ্ৰেণীৰ অন্তৰ্গত আৰু এই কোম্পানীটোৰ কৰ্মচাৰীসকলে বিধিগত সময় অতিক্ৰম কৰিলেহে অতিৰিক্ত সময়ৰ মজুৰিৰ অধিকাৰী হ'ব।"

ওপৰত কোৱাৰ দৰে এই আদেশ ১৯৪৯ চনৰ ২৯ জানুৱাৰীত দিয়া হৈছিল আৰু তাৰ পিছত ১৬ ফেব্ৰুৱাৰীত প্ৰতিবাদী সংস্থাটোৱে সেই আদেশ বাতিল কৰিবলৈ উৎপ্ৰেৰণৰ লেখৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা জনাই মাদ্ৰাছৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ সন্মুখত আবেদন দাখিল কৰিছিল। এই আবেদন দুজন ন্যায়াধীশৰ বিচাৰপীঠে শুনানি গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু ১৯৪৯ চনৰ ১ এপ্ৰিলৰ ৰায়দানৰ দ্বাৰা বিদ্বান ন্যায়াধীশসকলে আবেদনখনৰ আংশিক অনুমতি দিছিল আৰু শ্ৰম আয়ুক্তৰ আদেশ বাতিল কৰিছিল যিমানদূৰলৈকে ইয়াত সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছিল যে

আপীলকাৰীৰ কৰ্মচাৰীয়ে বিধিগত সময় অতিক্ৰম কৰিলেহে অতিৰিক্ত সময়ৰ মজুৰিৰ অধিকাৰী হ'ব। এই সিদ্ধান্তৰ যথাযথতাকহে এই আবেদনত আমাৰ সন্মুখত প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা হৈছে।

কিছু দুৰ্ভাগ্যজনক যে আমাৰ সন্মুখত প্ৰতিবাদীজন অপ্ৰতিনিধিত্বশীল হৈ থাকিল আৰু আবেদনখনৰ একপক্ষীয় শুনানি গ্ৰহণ কৰিবলগীয়া হ'ল। আপীলকাৰীৰ হৈ হাজিৰ হোৱা আইজাকছ ডাঙৰীয়াই অৱশ্যে সম্ভৱপৰ সকলো সহায় আগবঢ়াইছে আৰু আমাৰ সন্মুখত সকলো প্ৰাসংগিক তথ্য আৰু আইনৰ প্ৰাসংগিক বিধান ৰাখিছে। বিষয়টোৰ আমাৰ সৰ্বোত্তম বিবেচনা কৰি আমি মত প্ৰকাশ কৰিছো যে উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ আদেশক সমৰ্থন কৰিব নোৱাৰি আৰু এই আবেদনৰ অনুমতি দিব লাগে।

উচ্চ ন্যায়ালয়ে এই কথাক সিদ্ধান্তৰ ভিত্তি হিচাপে লোৱা যেন লাগে যে শ্ৰম আয়ুক্তই সংস্থাটোৱে উত্থাপন কৰা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে যে কোম্পানীটোৱে কৰ্মচাৰীসকলক দিনটোত চাৰে ছয় ঘণ্টাতকৈ অধিক কাম কৰিবলৈ বাধ্য কৰাব পাৰে নেকি? বিদ্বান ন্যায়াধীশগৰাকীৰ মতে, শ্ৰম আয়ুক্তগৰাকীয়ে এই কথা কোৱাটো সঠিক নাছিল যে কৰ্মৰ সময় দিনটোত চাৰে ছয় ঘণ্টা নিৰ্ধাৰণ কৰিলেও কৰ্মচাৰীসকলে বিধিগত সময় অতিক্ৰম কৰিলেহে অতিৰিক্ত সময়ৰ মজুৰিৰ অধিকাৰী হ'ব।

ইতিমধ্যে উল্লেখ কৰা হৈছে যে শ্ৰম আয়ুক্তই সিদ্ধান্ত লৈছিল যে যদিহে কামৰ স্বাভাৱিক সময় পূৰ্বতে নিৰ্ধাৰণ কৰা হয় আৰু কঠোৰভাৱে মানি চলা হয়, তেন্তে কৰ্মচাৰীসকলে আইনখনৰ ৫০ নং ধাৰা অনুসৰি সংশ্লিষ্ট বেতনৰ বৃদ্ধি নকৰাকৈ অধিক সময় আৰোপ কৰাৰ বিৰুদ্ধে সুৰক্ষা বিচাৰাৰ অধিকাৰী হ'ব। শ্ৰম আয়ুক্তৰ মতে এনে ক্ষেত্ৰত বৃদ্ধিৰ পৰিমাণ মাদ্ৰাজ দোকান আৰু প্ৰতিষ্ঠানৰ নিয়মৰ ১০ নং নিয়মৰ অধীনত অনুমোদিত ক্ষতিপূৰণমূলক মজুৰিৰ নিৰিখত হ'ব লাগে। যদিহে অৱশ্যে এই বৃদ্ধি বিধিগত সময়সীমাতকৈ অধিক হয়, তেন্তে কৰ্মচাৰীসকলে আইনখনৰ ৩১ নং ধাৰাত দুগুণ হাৰত মজুৰিৰ অধিকাৰী হ'ব। এই সিদ্ধান্ত সঠিক হ'ব পাৰে বা নহ'বও পাৰে, কিন্তু শ্ৰম আয়ুক্তই বিচাৰ ক্ষমতা অবিহনে বা নিজৰ ক্ষমতাৰ উৰ্দ্ধত কাম কৰিছিল বুলি কোৱা হোৱা নাই আৰু ক'ব নোৱাৰি। মাদ্ৰাজ দোকান আৰু প্ৰতিষ্ঠান আইনৰ ৫১ নং ধাৰাত সেই ধাৰাত উল্লেখ কৰা প্ৰশ্নসমূহ নিৰ্ধাৰণ কৰিবলৈ শ্ৰম আয়ুক্তই একমাত্ৰ উপযুক্ত আৰু যোগ্য কৰ্তৃপক্ষ; আৰু ইয়াত এটা স্পষ্ট ব্যৱস্থা আছে যে শ্ৰম আয়ুক্তৰ সিদ্ধান্ত চূড়ান্ত হ'ব আৰু ই কোনো আইনৰ আদালতত প্ৰত্যাহ্বানৰ প্ৰৱণতায়ুক্ত নহ'ব। বৰ্তমানৰ গোচৰটোত শ্ৰম আয়ুক্তৰ সন্মুখত বিষয়টো লৈ আবেদনখনত উত্থাপিত প্ৰশ্নসমূহৰ ওপৰত নিজৰ সিদ্ধান্ত দিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনাইছিল প্ৰতিবাদীয়ে। আয়ুক্তই প্ৰশ্নবোৰৰ সিদ্ধান্ত লোৱাটো নিশ্চয়কৈ বাধ্যতামূলক আছিল আৰু তেওঁ সেইবোৰ সিদ্ধান্ত লৈছিল। নিকৃষ্টতম অৱস্থাত তেওঁ হয়তো ভুল সিদ্ধান্তত উপনীত হৈছে, কিন্তু সিদ্ধান্তটো হৈছে এনে এটা বিষয়ৰ ক্ষেত্ৰত যিটো সম্পূৰ্ণৰূপে শ্ৰম আয়ুক্তৰ সিদ্ধান্ত লোৱাৰ অধিকাৰক্ষেত্ৰৰ ভিতৰত থাকে আৰু ই আন একোৰে সৈতে জড়িত নহয়, যাৰ ওপৰত এক ভুল সিদ্ধান্তই তেওঁৰ অধিকাৰক্ষেত্ৰক প্ৰভাৱান্বিত কৰিব পাৰে। গোচৰৰ নথিত কাৰ্য্যবিধিত কোনো ভুল বা শ্ৰম আয়ুক্তই গ্ৰহণ কৰা পদ্ধতিত কোনো অনিয়ম প্ৰকাশ কৰা হোৱা নাই যিটো প্ৰাকৃতিক ন্যায়াৰ নীতিৰ বিপৰীত। এইদৰে, ইয়াত কোনো ভিত্তি নাছিল যিয়ে ন্যায়িক বা অৰ্ধ-ন্যায়িক কাৰ্য্য সম্পাদন কৰাৰ ক্ষমতা থকা নিম্ন ন্যায়াধিকৰণৰ আদেশ বা কাৰ্য্যবিধি আঁতৰোৱাৰ বাবে উচ্চতম আদালতে উৎপ্ৰেৰণৰ লেখ জাৰি কৰাৰ ন্যায়াত্যা প্ৰদান কৰিব। উচ্চ ন্যায়ালয়ে প্ৰকৃততে যি কৰিছে সেয়া হৈছে আপীল আদালতৰ ক্ষমতা প্ৰয়োগ কৰি শ্ৰম

আয়ুক্তৰ সিদ্ধান্তত যিটো ভুল বুলি বিবেচনা কৰিছিল সেয়া শুধৰাই দিয়া। ই স্পষ্টভাৱে এইটো কৰিব নোৱাৰে। যদিহে শ্ৰম আয়ুক্তই কোনো বিষয়ৰ সিদ্ধান্ত নোলোৱাকৈ এৰিলেহেঁতেন যিটো বিষয়ৰ সিদ্ধান্ত লোৱাটো বাধ্যতামূলক আছিল আৰু এনে ক্ষেত্ৰত বৈধভাৱে বন্দী প্ৰত্যক্ষীকৰণ জাৰি কৰি এনে প্ৰশ্ন নিৰ্ধাৰণ কৰিবলৈ কৰ্তৃপক্ষক আদেশ দিব পাৰিলেহেঁতেন যিবোৰ ই অনিৰ্ণিত কৰি এৰিছিল (শিক্ষা বোৰ্ড বনাম ৰাইচ আৰু অন্যান্য, [১৯১১] এ.চি. ১৭৯ চাৰ্ভক); কিন্তু এনে সিদ্ধান্ত ভুল বুলিয়েই নিম্ন ন্যায়াধিকৰণে বিচাৰ ক্ষমতাৰে গৃহীত সিদ্ধান্ত বাতিল কৰিবলৈ কোনো উৎপ্ৰেৰণ উপলব্ধ নহয়। উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৰায়দান, সেয়েহে, আমাৰ মতে, স্পষ্টভাৱে অবহনক্ষম। আমাৰ দৃষ্টিভংগী অনুসৰি, এনে কোনো মতামত প্ৰকাশ কৰাটো অপ্ৰয়োজনীয় যে মাদ্ৰাছ দোকান আৰু প্ৰতিষ্ঠান আইনৰ ৫১ নং ধাৰাটোৰ বিধান, যিয়ে শ্ৰম আয়ুক্তৰ সিদ্ধান্ত চূড়ান্ত হ'ব আৰু কোনো আইনৰ আদালতত প্ৰত্যাহ্বান জনাব নোৱাৰিব বুলি নিৰ্ধাৰণ কৰিছে, সেই বিধানৰ দ্বাৰা উৎপ্ৰেৰণ কাঢ়ি লোৱা হৈছে নে নাই, যদি আমাৰ সংবিধানৰ অধীনত আচলতে কাঢ়ি নিব পৰা যায়। আইজাক ডাঙৰীয়াই স্বীকাৰ কৰিছিল যে এনে বিধিগত বিধানৰ সত্ত্বেও উচ্চতম আদালত ৰিট জাৰি কৰাৰ ক্ষমতাৰ পৰা একেবাৰে বঞ্চিত নহয়, যদিও ই কেৱল আদেশ জাৰি কৰা ন্যায়াধিকৰণৰ বিচাৰ ক্ষমতাৰ স্পষ্ট দোষৰ ভিত্তিত অথবা ইয়াক গ্ৰহণ কৰা পক্ষৰ কোনো স্পষ্ট প্ৰৰঞ্চনাৰ (কোলোনিয়েল বেংক অৱ অষ্ট্ৰেলিয়া বনাম ৰবাৰ্ট উইলিয়াম, ৫ পি.চি. আপীল ৪১৭ চাৰ্ভক) ক্ষেত্ৰতহে তেনে কৰিব পাৰে। ফলত, আমাৰ মতে আপীল সফল হয় আৰু উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৰায় বাতিল কৰা হয় আৰু শ্ৰম আয়ুক্তৰ আদেশ দৃঢ় হয়। যিহেতু প্ৰতিবাদী অনুপস্থিত আছিল, গতিকে আমি এই গোচৰৰ পৰিস্থিতিত খৰচৰ কোনো আদেশ দিয়াটো উপযুক্ত বুলি নাভাবো।

আপীলকাৰীৰ বাবে অভিকৰ্তা: পি.কে. মুখাৰ্জী

#####